

Sygn. akt IV Ka 248/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Ewa Ślemp

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2017 r.

sprawy

1. **B.** J.z domu K.

córki S. i W. z domu G.

urodzonej (...) w Ż.

oskarżonej z art. 212 § 1 kk i art. 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 91 § 1 kk,

2. **H. J.**

syna J. i J. z domu W.

urodzonego (...) w miejscowości T.

oskarżonego z art. 212 § 1 kk i art. 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 91 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 23 stycznia 2017 r. sygnatura akt II K 211/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok

II. zasądza od oskarżonych B. J.i H. J. na rzecz oskarżyciela prywatnego W.O.kwoty po 420 złotych tytułem zwrotu kosztów pełnomocnictwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;

III. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 1/2 wydatków postępowania apelacyjnego i wymierza opłaty w kwotach po 100 złotych.

Sygn.akt IV Ka 248 / 17

UZASADNIENIE

Oskarżyciel prywatny W. O. oskarżył B.J.i H. J. o to, że:

w 2015 roku w kilkunastu pismach skierowanych do pokrzywdzonego W.O. znieważyli go słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe i obraźliwe, m.in. określając pokrzywdzonego, jako niewychowanego, zdziczałego, nieprzyzwoitego, ignoranta, aby włączył rozum oraz pomówili o postępowanie, które mogą go poniżyć w opinii publicznej, poprzez m. in. kierowanie twierdzeń, że pokrzywdzony lekceważy zasady, prawo, nie postępuje w sposób przyzwoity, nie szanuje zasad współżycia społecznego, obyczaje, lekceważy starszego pana, bezprawnie wykorzystuje pracę oskarżonych, nie opłaca bliżej nieokreślonych kosztów zarządu nieruchomością wspólną, niszczy cudze mienie, wyrzuca śmieci na łąki, nie chce partycypować w kosztach utrzymania rzeczy wspólnej, nie szanuje społeczności, to jest o czyn z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 91 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Dzierżonowie wyrokiem z dnia 23 stycznia 2017r. sygn. akt II K 211 /16:

I. przyjmując, iż oskarżeni H. J. i B. J. w piśmie z dnia 16 listopada 2015 roku sporządzonym we W. skierowanym do oskarżyciela prywatnego W. O. wzywając oskarżyciela prywatnego do „zachowania zwykłej przyzwoitości”, opisując jego zachowanie jako „zupełne zdziczenie” i „nieprzyzwoite” oznajmili mu w istocie, że jest nieprzyzwoity i zdziczały, czym znieważyli go działając w zamiarze aby zniewaga dotarła do oskarżyciela prywatnego, oraz że oskarżony H. J. w piśmie z dnia 31 sierpnia 2015 roku sporządzonym we W. skierowanym do oskarżyciela prywatnego W. O. oświadczając oskarżycielowi prywatnemu, że „trzeba włączyć rozum i zasady przyzwoitości” oznajmił W. O. że nie myśli i jest nieprzyzwoity, czym znieważył go działając w zamiarze aby zniewaga dotarła do oskarżyciela prywatnego, czym oskarżeni zrealizowali znamiona czynów z art. 216 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 66 § 1 k.k. i 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonych B.J.i H. J. na okres próby wynoszący rok;

II. uniewinnił oskarżonych B.J.i H. J. od popełnienia czynów opisanych w zarzucie aktu oskarżenia, które miały w swojej treści wyczerpywać znamiona przestępstwa z art. 212 § 1 k.k.;

III. na podstawie art. 628 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. zasądził od oskarżonych B. J. i H. J. na rzecz oskarżyciela prywatnego W.O. kwoty po 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem poniesionych przez oskarżyciela prywatnego kosztów sądowych, oraz po 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika, a na podstawie art. 7 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierzył oskarżonym opłaty sądowe w wysokości po 100 zł (sto złotych).

Z wyrokiem tym w całości nie pogodzili się oskarżeni, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z wyboru.

Apelujący na podstawie art: 427 § 1 i 2 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucili:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający istotny wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 kpk), polegający na błędnym uznaniu, że oboje oskarżeni w piśmie z dnia 16 listopada 2015r. sporządzonym we W., skierowanym do oskarżyciela prywatnego W. O. wzywając oskarżyciela prywatnego do „zachowania zwykłej przyzwoitości”, opisując jego zachowanie jako „zupełne zdziczenie” i „nieprzyzwoite” oznajmili mu w istocie, że jest nieprzyzwoity i zdziczały, czym znieważyli go działając w zamiarze aby zniewaga dotarła do oskarżyciela prywatnego oraz że oskarżony H. J. w piśmie z dnia 31 sierpnia 2015r. sporządzonym we W., skierowanym do oskarżyciela posiłkowego W. O. oświadczając oskarżycielowi prywatnemu, że „trzeba włączyć rozum i zasady przyzwoitości” oznajmił W. O., że nie myśli i jest nieprzyzwoity, czym znieważył go działając w zamiarze, aby zniewaga dotarła do oskarżyciela posiłkowego, czym oskarżeni zrealizowali znamiona art. 216 § 1 k.k., podczas gdy zamiarem oskarżonych przy użyciu wyżej wymienionych słów w listach kierowanych do oskarżyciela posiłkowego była ocena niewłaściwego postępowania W.O. w stosunku do oskarżonych i chęć zwrócenia mu na to uwagi, a nie zamiar jego znieważenia.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę wyroku:

- w zakresie pkt I o uniewinnienie oskarżonych od zarzucanego im czynu z art. 216 § 1 k.k.,

- w zakresie pkt III poprzez zasądzenie od oskarżyciela prywatnego W.O. na rzecz oskarżonych poniesionych przez nich kosztów obrony wyspecyfikowanych w spisie kosztów obrony przedłożonym do akt w postępowaniu przed Sądem Rejonowym.

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja jest bezzasadna.

Niesłusznie apelujący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi oparcie o błędne ustalenia faktyczne, Sąd I instancji czynił przeciw ustalenia w oparciu o przedmiotowe pisma wysłane przez oskarżonych do oskarżyciela prywatnego, przytaczając pochodzące od oskarżonych znieważające oskarżyciela konkretne zwroty i określenia, opisane w pkt. I dyspozycji wyroku. Pozostaje jedynie dokonać oceny, czy wyartykułowane tamże zwroty i określenia zostały prawidłowo ocenione jako wyczerpujące ustawowe znamiona występku zniewagi z art. 216 § 1 kk. Odpowiedź na to pytanie musi być twierdząca, zaś zarzuty apelacji zmierzające do podważenia depozycji Sąd Rejonowego odrzucone.

Sąd I instancji dokonał bardzo szczegółowej analizy inkryminowanych słów objętych zarzutem i słusznie wskazał, że autorom tych słów, oskarżonym H. J. i B.J. nie można skutecznie przypisać znamion przestępstwa zniesławienia, stypizowanego w art. 212§ 1 kk a jedynie ustawowe znamiona zniewagi z art. 216 § 1 kk, co należycie uzasadnił. Polemika apelującego z wnioskami Sądu I instancji w tym zakresie jest nietrafiona, sprowadza się w istocie do kwestionowania prawidłowości stanowiska Sądu Rejonowego. Nie można zgodzić się, by przedmiotowe sformułowania były uzasadnione czy uprawnione. Wszak wzywaniem oskarżyciela do „zachowania zwykłej przyzwoitości”, komentowaniem jego zachowania jako „zupełne zdziczenie”, „nieprzyzwoite” było nader oczywistym zakomunikowaniem, że właśnie tak pejoratywnie oceniają jego osobę, a określeniami tymi zmierzali mu dokuczyć i znieważać, wysyłając przedmiotowe pisma oczekiwali że owe zniewagi do oskarżyciela prywatnego dotrą. Tak samo słusznie ocenił Sąd I instancji skierowane do oskarżyciela prywatnego w piśmie oskarżonego H. J. z dnia 31.08.2015r. słowa „trzeba włączyć rozum i zasady przyzwoitości”. Bardzo szczegółowa argumentacja analiza tych sformułowań, zawarta w pisemnych motywach wyroku (k. 135- 136 akt), bez zastrzeżeń podlega całkowitej aprobacie Sądu Odwoławczego. Trafnie także zauważył pełnomocnik oskarżyciela prywatnego w odpowiedzi na apelację, iż powszechnie akceptowalne zasady kultury bycia i powszechnie znane obyczaje nie zezwalają na formułowanie takiej treści pism, gdyż takimi sformułowaniami każdy adresat (przyjmując tu miarę przeciętnego człowieka) słusznie może czuć się znieważony. Nie wzrusza tych depozycji przytoczenie w apelacji hasła reklamowych, adresowanych do bliżej nieokreślonej szerokiej rzeszy odbiorców o treści cyt. „Wyłącz przemoc. Włącz myślenie”, hasła te bowiem mają wzbudzać wrażliwość społeczną na akty przemocy, a nie kogokolwiek obrażać.

Nawet jeżeli oskarżeni i oskarżyciel prywatny nie mogą dojść do porozumienia w sprawach zarządu nieruchomością wspólną, jak w niniejszej sprawie, to stan taki nie uprawnia żadnej ze stron do wysyłania pism zawierających opisane wyżej polajanki i inwektywy, wszak od rozpatrywania wszelkich sporów na tle zarządu nieruchomością jest przewidziana stosowna sądowa procedura cywilna.

Wreszcie nie sposób nie zauważyć, iż oskarżeni w wyjaśnieniach oceniają się bardzo wysoko, szeroko akcentują swój wysoki poziom kultury osobistej, dążenie do przestrzegania prawa i zasad współżycia społecznego, jednocześnie oceniając zachowania oskarżyciela prywatnego jako wyłącznie negatywne, z brakiem szacunku do ich osób. Tymczasem w obu przedmiotowych pismach, kierowanych do znanej im osoby fizycznej, a nie do urzędu, oskarżeni nie zawarli nawet powszechnie obowiązujących grzecznościowych zwrotów do adresata typu „ Pan” „ Szanowny Panie” itp. , a na zakończenie „pozdrawiam”, czy „ z wyrazami szacunku” a jedynie cyt. „ W. O.”. Takie wyjaśnienia oskarżonych w kontekście braku wskazanych form grzecznościowych dodatkowo przekonują, iż oboje oskarżeni byli świadomi sposobu, w jaki wypada formułować korespondencję, odnosząc się z szacunkiem do adresata, ale celowo tych form zaniechali, co dodatkowo uzasadnia ocenę ich działania jako w zamiarze znieważenia oskarżyciela prywatnego. Zatem sądowa subsumpcja ustaleń faktycznych wyroku przyjmujących sprawstwo oskarżonych w przypisanym im zakresie zniewag z art. 216 § 1 kk pozostaje prawidłową.

Ponieważ Sąd I instancji warunkowo umorzył postępowanie karne wobec obojga oskarżonych, to zaskarżony wyrok nie cechuje się surowością, tym bardziej że określono okres próby tylko na 1 rok, bez nakładania jakichkolwiek obowiązków probacyjnych.

Z przytoczonych powodów apelacja zaskarżonego wyroku wzruszyć nie może.

O należnych oskarżycielowi prywatnemu od oskarżonych kosztach procesu z tytułu udziału pełnomocnika w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 628 pkt.1 kpk w zw. z art. 629 kpk, art. 636 § 1 i 3 kpk.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art.636 § 1 i § 3 kpk oraz na podstawie art.7 i art. 12 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r./tj. DZ. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm./, obciążając nimi oskarżonych wobec przegrania apelacji.